

Mirka Fáčková
Sbírka básní

SMYSLY

Dotýkám se tě a taju,
když s tebou si na city hraju.
Tělo mé zachvátí husí kůže,
když tvoje dotyky - jako trn z růže,
se do mě najednou zanoří.
Jak zbroušená břitva, jak ostří na noži.

Ticho však víc než křik člověka ohluší,
co všechno dal by jen, bez sluchu, za uši.
Které by slyšely, dobře mu sloužily, nebeskou
hudbou život mu blažily,
tak hledá své tóny v notových osnovách. Jak
včely a motýli květy své na lukách.

Pražádný peníz dluhy své nesplatí,
ten kdo to vidí, nejvíc je bohatý.
Oči jsou klenotem, když nechybí zrak,
mámivým šepotem, než se promění v prach.
Okna hvězd se pomalu otevřou,
když žhavé uhlíky tají a ledy vřou.

Ochutnej cokoliv bez pocitu viny,
dopřej si chuť, když se sbíhají sliny. Sladkost i
hořkost, kyselost, slanost,
když chutě tvé doplují až daleko za most, kde
na ně čekají chuťové pohárky.
Svět různých pokrmů - blízkých i těch z dálky.

Cítíš to aroma rozkvetlých zahrad?
Pak správně jsi naladěn pro cestu "na hrad".
Víš, jak voní jaro, znáš vůni podzimu? Maliny
v létě a komíny přes zimu.
Paleta vůní a z každé z nich
přichází pocity - od smutku po smích.

Chudí i bohatí, všichni jsme stejní,
přec neopakovatelní i neprodejní.
Toužíme, blázníme, někdy se přeme,
na to hlavní častokrát zapomeneme,
že máme se milovat, že jsme jeden tým...
Láska je totiž smyslem šestým.

KONTRAST

Ještě že nemám televizor... Aspoň
nevidím, jak jsem chudý, zatímco
jiní z prosté nudy přihlíží tomu,
jak umírá tvor.

Ještě, že nejsem na Facebooku.
Nevidím aspoň, jak jiní truchlí, že
bez lajků je život ztuchlý, zatímco
mně uřízli jednu ruku.

Ještě, že nežiju rozhlasem.
Neslyším sice žádné zprávy,
zatímco jiní jsou po nich draví, s
touhou po senzaci a já jen jsem.

Ještě, že nemám elektřinu. Aspoň
vidím, jak hvězdy svítí, mezitím
jiní svá břicha sytí, zatímco já tu
hladem hynu.

Ještě, že nemám žádné děti.
Neměl bych pro ně čistý šat,
léky, vodu a kde spát,
ted' umírám ve dvaceti.

MILUJI SVOU PLANETU

Miluji svou planetu.
Pod sněhem i ve květu.
V každém z vás má kousek sebe.
MY svůj domov tvoříme,
láskou pro něj hoříme.
Pro nás všechny stejné nebe.

Mnohdy ho však boříme,
do hlubin se noříme,
pod vlivem ega, pod vlivem mysli.
Ploužíme se pod mraky
a čekáme zázraky,
jejichž cenu nikdo nevyčíslí.

Svítíme všemi barvami - to krásné v nich
rozličné jazyky, touha i smích.
Napříč mým světem a možná i dál.
Žijeme uvnitř nádherné bytosti,
pro každého z nás i podle libosti.
Kde panoval chlad, oheň už vzplál.

Kolik z ní vzít ještě chceme,
než si zase vzpomeneme,
kolik lásky nám na svůj úkor dá? Není
lepší, než jen stát,
ji zkrátka začít milovat?
Ať se nám celá nerozdá.

LÁSKA JE VŠUDE...

Pohlédni do očí bolesti,
třeba tam nalezneš klíček svůj ke štěstí.
Osude můj, co ze mě zbude,
vždyť není vyhnutí: "láska je všude."

Tenkrát jsem slyšela jemný hlas zhůry,
tichoučký byl - ten třepot křídel můry.
To se mi sladký sen najednou zdál, šeptal
mi tiše : "Liebe ist überall."

Probuzená a přesto spící,
jsem náhle věděla, co tím chce říci.
Je to snad zázrak a je to fér,
když sen sladce zpívá: "love is everywhere".

Od osudné noci jsem celým svým tělem
i ve spánku zůstala ve stavu bdělém.
Tak slibuji, přísahám na celou svou čest, že
"amor unde cumque est"!

HRADBY

Snad jednou hradby se zboří,
všichni jsme bytosti, všichni jsme tvoří.
Milující srdce zůstane v nás,
dokud láskou opět nezahoří,
dokud nezahalí suchou hráz.

Pak v plných nádržích, v poušti i na horách,
na nádražích s kufry, než překročíš práh, u
vody, v pralesech, či ve víru měst.
Za tím vším nikdy už nehledej strach, když
nad hlavou blyští se tisíce hvězd.

Nehledej v okolí, netrap se číslly,
řešení nenajdeš ve svojí mysli,
odpověď nalezneš ve svém vnitřním světě,
tu pravdu, že jen ty jsi, pravý a nezávislý,
uvnitř i venku, na tvójí planetě.

JEDEN SVĚT

Já jsem ty a ty jsi já,
v nás příběhů je na tisíc.
Naše vášeň čarovná
dosáhne až na Měsíc.

Ty jsi mnou a já jsem tebou
a s námi letí celý svět.
Naše kroky nás už vedou
více než tisíc světelných let.

Já jsem ty a ty jsi já,
v nás příběhů jsou milióny.
Naše láska bezedná
počítá se na eóny.

Ty jsi mnou a já jsem tebou,
společně jsme ničím i vším.
Naše cesty dál nás vedou,
co začneš ty, já završím.

Bok po boku jdeme - plní touhy,
nejsou to dny, jsou to léta.
Byť vše se zdá jak okamžik pouhý,
společně máme všechn čas světa.